

Arrest

nr. 124 031 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat R. KHAN en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) I.(...), verklaart over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en van religie een Ahmadi te zijn. U werd in 1981 in de stad Chenab Nagar, district Chiniot, provincie Punjab geboren. U bent getrouwd en u hebt twee kinderen. Zij wonen net als uw ouders nog steeds in Chenab Nagar. U hebt gewerkt als landbouwer, autoverhuurder en op het laatst als makelaar en autoverkoper.

U werkte vaak samen met N.(...) M.(...), maar bij een fout gelopen transactie raakte hij in de schulden waardoor hij u van de 4 miljoen roepies die hij u moest betalen slechts 1 miljoen kon terugbetalen. Drie à vier maanden lang bleef u om uw geld vragen, maar op een dag was hij verdwenen. Via zijn familie vernam u dat hij naar het Verenigd Koninkrijk (VK) was gevlucht. Twee maanden na zijn vertrek slaagde u erin hem te contacteren. Hij beloofde u toen een stuk land ter compensatie en stuurde u hiertoe de nodige documenten op.

Toen u hiermee naar de Patwari (soort notaris) trok, zei deze u een paar dagen later terug te komen. De volgende dag ging u er terug heen en u trof er S.(...) K.(...) - een machtige, religieuze man - die beweerde dat hij ook een partner was van M.(...), dat hij nog schulden had bij hem en dat hij dus het land zou nemen. De Patwari wou u niet helpen. Op aanraden van M.(...) ging u samen met enkele vrienden K.(...) bij hem thuis opzoeken om over de kwestie te praten, maar hij gedroeg zich erg beledigend tegenover jullie. Daarop ging u de politie om hulp vragen, maar toen zij de naam K.(...) hoorden, weigerden ze u te helpen. Op dat moment was K.(...) ook bij u thuis langs geweest om u te bedreigen. Vijftien dagen later - in juli 2011 - ging u naar de districtspolitie en daar bevond K.(...) zich toen ook. Hij vertelde de politie dat u had geprobeerd hem te bekeren en hij bedreigde u met de dood. De politie zei dat ze u zouden arresteren en dat ze niet zouden tussenkomen wanneer K.(...) u iets zou aandoen. Hierna ging u naar Faizalabad met een vriend en daar hoorde u dat K.(...) opnieuw bij jullie thuis was langs geweest op zoek naar u. Daarop ging u onderdak zoeken bij een tante van uw vrouw. De dag van het vrijdaggebed waren de mensen van K.(...) opnieuw op zoek gegaan naar u en de man van de tante vreesde daardoor voor zijn eigen veiligheid. Hierna ging u bij uw schoonouders in Kasur stad. Daar bleef u een week, maar op een dag vertelden andere mensen tegen uw schoonbroer dat religieuzen op zoek waren naar u. Daarom werd besloten dat u het land moest verlaten.

Op 22 september 2011 verliet u Pakistan en de volgende dag kwam u aan in België en diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u volgend document neer: uw identiteitskaart.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er ernstige vraagtekens gesteld kunnen worden bij de schuld die N.(... M.(...)) bij u had. Zo antwoordt u tweemaal anders op de vraag waarom M.(...) u nog 4 miljoen roepies schuldig was: de ene keer stelt u dat dit was door een misgelopen zakendeal rond het aan- en verkopen van grond en de andere keer beweert u dat dit was omdat u hem een auto en twee plotten land had verkocht (CGVS vragen 71, 75). Van iemand die laat uitschijnen dat al zijn problemen uiteindelijk uit het bestaan van deze schuld vloeien, mag toch verwacht worden dat hij consequent en duidelijk kan vertellen waar die openstaande schuld vandaan komt. Doordat u twee verschillende versies ten berde brengt, kan er sterk getwijfeld worden aan het bestaan van deze schuld, én de hieruit volgende problemen. Dat u dit anders had bedoeld en dat de tolk verkeerd vertaalde, is geen afdoend excuus voor deze tegenstrijdigheid: u hebt duidelijk gezegd dat jullie partners waren, dat de winsten van een bepaald project gedeeld waren en dat hij uw deel - zijnde 4 miljoen roepies - moest geven. Ook op andere momenten zei u dat jullie partners waren (CGVS vragen 59, 68, 70-71). Indien er een bepaalde transactie fout zou gelopen zijn, mag er bijgevolg van uitgegaan worden dat de schulden die hiervan het gevolg waren op jullie beiden zouden verhaald worden en niet op één iemand die daarenboven - toch volgens één van uw twee versies - bij diezelfde transactie nog eens schulden bij zijn zakenpartner zou gemaakt hebben. Verder weet u niets over het partnerschap tussen M.(...) en K.(...) terwijl u nadat u ontdekte dat M.(...) ook schulden had bij K.(...) nog gebeld hebt met M.(...) (CGVS vragen 59, 68). Gelet op het feit dat u probeerde uw compensatie veilig te stellen maar K.(...) daarin dwars lag, mag er verondersteld worden dat u er alles aan zou doen om meer over de samenwerking

tussen die twee te weten te komen. Uw gebrek aan kennis hierover laat toe te twijfelen aan uw versie van de feiten.

Daarnaast geeft u tegenstrijdige informatie met betrekking tot de keren dat K.(...) bij u thuis zou zijn langs geweest. Aanvankelijk vertelde u dat hij pas nadat u naar het districtshuis was geweest bij u thuis amok kwam maken, terwijl u nadien zegt dat hij op het moment dat u bij de lokale politie zat, reeds naar u thuis was gegaan (CGVS vragen 59, 94-97). Opnieuw slaagt u er niet consistent te blijven in uw asielaanvraag. Door telkens uw verhaal aan te passen, wekt u de indruk dat u uw eigen asielaanvraag onvoldoende beheerst waardoor hier ook geen geloof meer aan gehecht kan worden. Dergelijke ingrijpende momenten moeten toch een diepe indruk op u nagelaten hebben. Dat u deze vervolgens niet consequent kunt vertellen, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Dit zou ook betekenen dat K.(...) voordat hij u ervan had beschuldigd hem te proberen bekeren al op zoek zou zijn geweest naar u. Indien dit zou kloppen, is het opmerkelijk dat hij in de vijftien dagen tussen uw bezoek aan de lokale politie en de districtspolitie u niet kwam opzoeken en met u afrekenen (CGVS vragen 102-103). Dat u zich zou vergist hebben doordat u ongeletterd bent, kan niet aangenomen worden omdat u zelf hebt verklaard dat u kan lezen en schrijven in Urdu en Punjabi en een beetje Engels spreekt (CGVS vragen 29-32, 92, 96-97). Deze ongeletterdheid haalde u ook op andere momenten aan, wat duidelijk niet strookt met de waarheid. Deze grote en kleine ongerijmdheden tasten uw geloofwaardigheid ernstig aan. Dit wordt verder bevestigd doordat u beweert dat K.(...) en zijn mensen vier tot vijf maal per dag - en dit tot een maand na uw vertrek - bij u thuis langskwamen. Dit zou betekenen dat zij sinds het eerste bezoek in juli 2011 ruim 200(!) keer bij u thuis zouden zijn langsgeslagen. Dit is een zodanig kolossaal cijfer dat dit onmogelijk serieus genomen kan worden. Bovendien blijft u herhalen dat u niets kon doen omdat K.(...) zo een machtig man was. Desondanks slaagt u er op geen enkel ogenblik in te verduidelijken waarom hij zo een machtig man is (CGVS vragen 65, 67, 69, 85-88, 106). Behalve de stelling dat hij een machtig man was, kunt u enkel aantonen dat hij een machtig iemand was door de problemen - die ongeloofwaardig geacht worden - die hij voor u zou veroorzaakt hebben. Op welk basis zijn macht berustte is niet duidelijk. Louter uw verklaring op zich is echter onvoldoende om het CGVS van de waarachtigheid ervan te overtuigen. Indien K.(...) zo machtig zou geweest zijn, is het opmerkelijk dat hij de grond niet gewoon inpikte met behulp van de Patwari waarvan u zegt dat ze met elkaar onder één hoedje speelden. Dat hij zo kwaad zou geworden zijn enkel en alleen omdat u hem thuis zou zijn gaan opzoeken, is ook weinig waarschijnlijk. Verder is het wel erg toevallig dat hij net op dat moment dat u besloot naar de districtspolitie te gaan, daar ook aanwezig was (CGVS vraag 118). Dat hij tot op de minuut zou kunnen weten wanneer u naar de districtspolitie zou gaan, is niet plausibel. Hoe machtig hij ook is. Kortom, zowel aan K.(...)s macht als aan zijn alwetende capaciteiten kan er ernstig getwijfeld worden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondermijnd.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielaanvraag geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Geen van uw beweringen kan u staven aan de hand van documenten (CGVS vragen 2-4, 60-63). Nochtans had u ruim de tijd en de gelegenheid om deze te laten opsturen (CGVS 53-57). Dat u geen documenten van de geplande landoverdracht of andere transacties met M.(...) kunt voorleggen, brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder in het gedrang. Aan uw bewering dat u deze niet hebt laten opsturen omdat u niet wist dat u ze zou nodig hebben, kan gelet op uw voorgehouden problemen, uw reeds lange verblijf hier in België, uw eerdere gehoor en uw beschikking over een advocaat geen geloof gehecht worden.

Het identiteitsdocument dat u wel voorlegt, is een bewijs van uw identiteit wat door het CGVS niet wordt betwist.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldeheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie, dd. 25 november 2013) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is. Daar er in de provincie Punjab - waarvan u afkomstig bent (CGVS vragen 6-18) - thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte uit informatie van mei 2012 meent te kunnen afleiden dat het loutere feit Ahmadi te zijn niet volstaat om een vrees voor vervolging te koesteren. De omschrijving 'sektarisch geweld', dat plaatsvindt in Punjab, slaat onder meer op de Ahmadi die in Pakistan als een sekte worden beschouwd en daardoor het slachtoffer zijn van geweld. Verder geeft verzoeker inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair-play beginsel en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert op verouderde informatie en dat Pakistan thans, in tegenstelling tot in 2012, geconfronteerd wordt met sektarisch geweld, onder meer in de regio waaruit verzoeker afkomstig is.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), van artikel 3 EVRM, van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins verzoekers situatie als Ahmadi afkomstig uit Punjab, een provincie waar volgens de informatie in het administratief dossier sektarisch geweld heerst, heeft onderzocht.

2.2. Ter terechtzitting d.d. 28 maart 2014 bezorgt verzoeker de Raad per aanvullende nota de volgende documenten: een brief van de overheid van Punjab, een kopie van het besluit van de overheid van 2009 inzake zaken die verboden zijn door de Ahmadi gemeenschap, enkele foto's, een brief tegen Ahmadi van de Pakistaanse overheid en een interview met Iqbal Haider.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker dat M. hem vier miljoen roepies verschuldigd was omdat dit zijn deel was van de opbrengst van de verkoop van gronden. De waarde van het land zou echter plots naar beneden gegaan zijn en doordat M. onder de schulden zat kon hij verzoeker niet betalen (stuk 6, gehoorverslag, p. 10). Even later stelt verzoeker daarentegen dat hij M. een auto en twee plotten land verkocht, waarvoor hij hem nog moest betalen (stuk 6, gehoorverslag, p. 10). Op deze tegenstrijdigheid gewezen stelt verzoeker dat de verkoop van de grond een andere zaak was van M. waardoor hij zware verliezen leed en moest vluchten. Het is echter geenszins aannemelijk dat verzoeker dit zou antwoorden op de vraag waarom M. hem vier miljoen roepies verschuldigd was (stuk 6, gehoorverslag, p. 10). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het woord partner interpreteert als samen een zaak hebben en niet als mensen die zaken doen met elkaar, stelt de Raad dat dit geenszins afbreuk doet aan verzoekers tegenstrijdige verklaringen omtrent de oorzaak van de schuld die M. bij hem had, hetgeen aan de oorsprong ligt van verzoekers beweerde problemen. Verzoeker verklaarde immers aanvankelijk dat deze vier miljoen roepies zijn deel van de opbrengst uit de verkoop van 64 kinal land was, terwijl hij later stelde dat dit de prijs was van de verkoop van een auto en twee plotten land aan M. (stuk 6, gehoorverslag, p. 10).

Daarnaast is het geenszins aannemelijk dat verzoeker niets weet over de relatie tussen M. en K.. Zo weet verzoeker enkel dat zij een partnerschap hadden, maar heeft hij geen idee wat zij deden (stuk 6, gehoorverslag, p. 10). Nochtans zou verzoeker nog met M. gesproken hebben nadat hij te weten kwam dat M. ook bij K. schulden had (stuk 6, gehoorverslag, p. 7). Deze zou hem toen aangeraden hebben om naar het huis van K. te gaan om de zaken te bespreken (stuk 6, gehoorverslag, p. 7). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker zich bij M. niet zou hebben geïnformeerd omtrent zijn relatie met K. en de reden van zijn schuld ten opzichte van K. (stuk 6, gehoorverslag, p. 7, 10). Dit was immers in verzoekers eigen belang, gezien K. aanspraken maakte op hetzelfde land dat M. aan verzoeker had beloofd en verzoeker wegstuurde toen hij bij de notaris kwam voor de eigendomsoverdracht (stuk 6, gehoorverslag, p. 7). Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent het moment dat K. naar zijn huis kwam. Zo stelt hij aanvankelijk dat hij naar de lokale politie ging, die hem niet wou helpen.

Vervolgens zou hij naar de districtspolitie gegaan zijn, waar K. ook aanwezig was en hem bedreigde. Hierna zou K. het huis hebben aangevallen (stuk 6, gehoorverslag, p. 7, 8). Even later stelt verzoeker daarentegen dat K. reeds naar zijn huis was gekomen nadat hij bij de lokale politie was geweest. Toen verzoeker vervolgens naar de districtspolitie ging, werd K. echt kwaad en bleef hij komen (stuk 6, gehoorverslag, p. 12). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het woord terugkomen impliceert dat hij een eerste keer eerder was gekomen en dat hij een onderscheid maakt tussen de politie en de districtspolitie, ziet de Raad niet in hoe dit de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid kan verklaren. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het niet opmerkelijk is dat K. niet kwam tussen zijn bezoek aan de lokale politie en dat aan de districtspolitie omdat hij pas daarna werkelijk kwaad was, stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat K. naar zijn huis kwam na zijn bezoek aan de lokale politie (stuk 6, gehoorverslag, p. 12). Voor zover verzoeker dit tracht te verklaren doordat hij ongeletterd is, stelt de Raad vast dat verzoeker eerder in het gehoor verklaarde dat Punjabi zijn moedertaal is en dat hij daarnaast ook kan lezen en schrijven in het Urdu (stuk 6, gehoorverslag, p. 5, 12). Geconfronteerd met het feit dat hij verklaarde dat hij kan lezen en schrijven, bevestigt verzoeker dit, maar stelt hij dat hij de taal van de rechtbank niet kent (stuk 6, gehoorverslag, p. 12). De Raad stelt echter vast dat verzoeker geenszins om technische juridische details werd gevraagd, maar enkel wanneer K. naar zijn huis kwam. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht merkt de Raad nog op dat verzoeker geenszins kan verklaren hoe K. wist dat hij naar de districtspolitie ging, zodat hij net op dat moment ook aanwezig kon zijn (stuk 6, gehoorverslag, p. 14).

2.6. Verzoeker werpt in onderhavig verzoekschrift op dat het Commissariaat-generaal niet betwist dat verzoeker Ahmadi is, maar ten onrechte meent dat het loutere feit Ahmadi te zijn niet volstaat om een vrees voor vervolging te gronden. Verzoeker stelt dat de Ahmadi in Pakistan als sekte worden beschouwd en daardoor het slachtoffer zijn van geweld, waardoor zij in een waar angstklimaat leven. Bovendien kunnen zij geen beroep doen op politiebescherming, of is deze minstens ontoereikend en zelf erkent dat Ahmadi in Pakistan problemen ondervinden omwille van hun religie. Verzoeker voegt hier aan toe dat Ahmadi een doelwit blijven van klachten op basis van de heersende blasfemie- en anti-Ahmadi wetgeving.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn loutere hoedanigheid als Ahmadi, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit deze informatie (SRB, Pakistan, *Ahmadiyya Muslim Community*, d.d. 29 maart 2013) blijkt de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt uit deze informatie niet dat Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, die naast tal van rapporten eveneens het standpunt van het UNHCR alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, besluit dat het *“gelet op de omvang van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan eerder uitzonderlijk is dat de Ahmadi omwille van religieuze overtuiging door de Pakistaanse autoriteiten worden vervolgd”* (*ibid.* p. 15). Dezelfde informatie stelt dat niet-statelijke actoren zich eveneens schuldig maken aan wanpraktijken jegens Ahmadi, doch dat zulk gedrag dikwijls mede ingegeven is door persoonlijke vetes, economische belangen en andere motieven (*ibid.*, p. 15). De hoedanigheid van Ahmadi op zich is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit standpunt van de asielinstanties van de Europese landen, inclusief het V.K. (*ibid.* p. 13-14), wordt eveneens gedeeld door het UNHCR, dat slechts erkenning aanbeveelt *“depending on the individual circumstances of the case”* (UNHCR *Guideline Religious Minorities Pakistan*, d.d. 14 mei 2012). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij politiebescherming inriep naar aanleiding van de dreiging van K. en dat de politie hem specifiek liet weten dat hij niet beschermd zou worden, stelt de Raad vast dat hierboven reeds werd vastgesteld dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert verouderd is en dat de situatie in Pakistan sindsdien geëvolueerd is, stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering is van verzoeker zonder enige objectieve grond. De verwijzing naar informatie van algemene aard omtrent de situatie van Ahmadi in Pakistan volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief het slachtoffer was van dergelijke praktijken. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond

en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Tevens betoogt verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet naging welke de gevolgen zijn van het belijden van zijn geloof. Verzoeker verwijst dienaangaande naar een arrest van het Europees Hof en citeert uit het gedeelte waarin gesteld wordt dat er niet kan verwacht worden dat de betrokkene zich van de manifestatie van zijn geloof onthoudt.

Wat betreft de onmogelijkheid voor verzoeker om zijn religie te uiten, wijst de Raad op het arrest van het ECHJ in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012, waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij in geval van een terugkeer vervolgd zal worden omdat hij zijn geloof niet kan uiten, merkt de Raad op dat deze opmerking laattijdig is en geen steun vindt in zijn eerdere verklaringen. Verzoeker vermeldde dit gegeven immers niet bij het indienen van zijn asielaanvraag, noch tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De rechtstreekse aanleiding voor verzoekers vertrek waren - volgens zijn verklaringen - de bedreigingen van K. die net als verzoeker aanspraak maakte op een stuk land van M. (stuk 13, vragenlijst, p. 3; stuk 6, gehoorverslag, p. 7, 8, 9, 11). Zoals *supra* reeds uiteengezet kan er hoe dan ook geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen. Uit verzoekers verklaringen blijkt weliswaar dat hij tot de Ahmadi-gemeenschap te Chenab Nagar behoorde, doch niet dat hij hierdoor problemen kende. Verzoeker oefende immers geen functie uit binnen de Ahmadi-gemeenschap (stuk 6, gehoorverslag, p. 4). Tevens stelt verzoeker nooit andere ernstige problemen hebben gehad in Pakistan (stuk 6, gehoorverslag, p. 15). Tot slot weze opnieuw benadrukt dat verzoeker bij zijn asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet verklaard heeft dat hij Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden (stuk 13, vragenlijst, p. 3). Verzoeker stelde hierbij geen andere problemen te hebben gekend met de autoriteiten of met medeburgers, noch problemen van algemene aard te hebben gehad (stuk 13, vragenlijst, p. 3). Ook wanneer hem op het einde van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd wordt of hij nog iets toe te voegen heeft, stelt verzoeker niets anders te zeggen te hebben (stuk 6, gehoorverslag, p. 17). *In casu* blijkt bijgevolg niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

2.7. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat

verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De brieven en documenten van de overheid van Pakistan en Punjab hebben slechts betrekking op de Ahmadi gemeenschap in het algemeen. Ook de foto's en het interview met Iqbal Haider tonen geenszins een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker aan. De Raad merkt op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond en dat verzoeker hierover in gebreke blijft. De door verzoeker ter terechtzitting neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet weerleggen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker ter terechtzitting er zelfs niet in slaagde om alle door hem neergelegde documenten te benoemen en slecht stelt dat het "iets tegen ons" is.

2.8. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie" van 31 oktober 2012; COI Focus "Pakistan" "Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie" van 25 november 2013) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. De omvang en de intensiteit van het gepleegde geweld in Punjab is beduidend lager dan in de provincies FATA, Khyber-Pakhtunkhwa en Baluchistan. Vormen van geweld in Punjab zijn aanvallen van talibanmilitanten op overheidsdoelwitten of de NAVO-konvoien. Ook zelfmoordaanslagen of explosies vinden plaats. Deze aanslagen vonden echter hoofdzakelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Hoewel zich in Punjab met enige regelmaat aanslagen voordoen kan niet gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld. Hieruit blijkt dat het geweld in de provincie Punjab niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming doordat Ahmadi in Pakistan in Punjab het slachtoffer kunnen worden van sektarisch geweld en officieel vervolgd kunnen worden, stelt de Raad dat hierboven reeds werd aangegeven dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond. Verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF